En eventyrlig fortælling fra det virkelige liv

Hr. Hansen har købt et hus – bare 100 meter fra Østersøen. Den dag, han køber huset, er det solskin og vindstille. Havet ligger som en guldplade – og det samme er tilfældet den dag, Hr. Hansen flytter ind. Det første, han gør, er at få sine badebukser på og så ned i vandet. Om aftenen sidder han og nyder solnedgangen, og et par timer senere falder han i søvn – træt og lykkelig over at have købt et hus med en så dejlig beliggenhed.

Men et par timer senere vågner Hr. Hansen med et sæt. Det larmer! Vinden er taget til – men det er ikke vinden, der generer. Det er ligesom en kogende og sydende larm. Hr. Hansen står op og undersøger, om lyden kommer inde fra huset – det gør den ikke. Så åbner han et vindue, og til sin store overraskelse finder han ud af, at larmen kommer fra havet. Lyden er ikke til at holde ud! Hvorfor har ejendomsmægleren ikke fortalt ham, at havet kan larme?

Hr. Hansen propper vat i begge ører – men det hjælper ikke. I udhuset finder han en gammel knallerthjelm, som han tager på. – Lige meget hjælper det. Han får ikke lukket et øje hele natten.

Næste morgen blæser det stadig, og havet larmer. Hr. Hansen er desperat! Han må væk! Ind i bilen og så væk fra havets bragen. Et kvarters tid senere er han kommet så langt væk, at han ikke kan høre havet mere. Kun vindens susen registrerer han.

Men hov! Hvad er nu det? Det lyder som om, der er landet en helikopter på bilens tag. Har han kørt for stærkt? Han kører ind til siden og stiger ud. Heldigvis er der ingen politihelikopter på taget af bilen. Men der – 3-400 meter væk - står der en stor vindmølle. For hulen, hvor den dog larmer og blinker! Kan man da ikke mere få fred i dette land, tænker Hr. Hansen og sætter sig ind i bilen for at slippe væk fra larmen. Men så får han en idé. I skolen lærte han noget om, at to lydbølger kan forstærke hinanden, medens andre lydbølger kan svække hinanden. Interferens hed det vist.

Desperate mænd får desperate tanker, og lige nu er Hr. Hansen desperat. Hvad nu hvis lyden fra havet og lyden fra vindmøllen svækkede hinanden?

Inden længe har Hr. Hansen rejst en ordentlig moppedreng af en vindmølle nær sit hus. Med spænding imødeser han første nat. Det blæser pænt, da han lægger sig til at sove. Både havet og vindmøllen larmer – men når han synes, vindmøllen larmer for meget, så lytter han efter havet og omvendt, og efter et par minutter bliver han så træt af at ligge og koncentrere sig om at lytte, at han falder i en dyb søvn.

Hr. Hansen er lykkelig – men nu viser det sig, at hans initiativ også har andre sidegevinster – ikke blot de økonomiske. Han får også en grøn profil, og der går ikke lang tid, før både lokalradioen og lokalfjernsynet har besøgt ham. Hr. Hansen bliver en kendt person i lokalsamfundet, og en dag ringer det gamle arbejderparti for at høre, om han ikke kunne tænke sig at melde sig ind i partiet og stille op til næste folketingsvalg.

Jo, hvorfor ikke, siger Hr. Hansen. Og snart er han på farten til vælgermøder i det ganske land. Der skal stadig rejses en bygning – men nu skal energien ikke mere komme fra kul og olie, men fra grøn vindmøllestrøm. Hurtigt lærer han, at skal man klare sig blandt den skov af grønne politikere, der hele tiden dukker op i alle partier, skal man skille sig ud, og det gøres bedst ved at sige noget markant – ikke nødvendigvis noget rigtigt – men noget, vælgerne kan huske. Så derfor slutter Hr.

Hansen altid sine vælgermøder på følgende måde: ”Nu skal I have tak for, at I kom her i aften for at høre på mig – og husk: (og her gør han altid en kunstpause) Kun en tåbe frygter havet og de store vindmøller.”

Så har folk fået det at tænke over. Alle kan høre, at det er noget vås. Men Ingen tør sige, at det er noget vås – og derfor går der ikke lang tid, før der blandt vælgerne går det udsagn, at Hr. Hansen er en klog og visionær politiker.

Torben Ernst Nielsen